

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAYTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZEY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளரி.

ஞம். காண்டம்.

ஒளவையார் எழுதின நல்லுயிரின் காப்பிலிருக்கிற கணபதி ஸ்தோத்திரமாவது.

வெண்பா.

பாலுந்தெளிதேனும் பாதும்பருப்புமிவை—நாலுங்கலந்தனக்கு நான்தருவேன்—கோலஞ்செய்—துங்கக்கரிமுகத்துந் தாமனியேநீயெனக்குச்—சங்கத்தமிழ் மூன்றுதா—பேரீன்பமாவல விருத்தம்.

சத்தியவீத்துத்தசீவன் தன்னையின்றதாயாரைத் தன்தாரமென்று புணர்ந்ததானே—பித்தனென்று உலகோர்கொல் வசைசமைக்கேட்டு பிதாசாரிந்த வரலாகாதென்று—அத்திமுகவன் தாய்மேலானசையுற்று அவடணப்போலணங்குருமவதம்மட்டு—நித்தநெடுந்தெருக்கள் தண்ணீர்த் துறை முகச்சந்திரே வழியிற் காத்திருப்பன் நீணிலத்துள்ளோரே. என்பதில் இப்படிக்கொத்த துஷ்டமுகிய அச்சீவனையும் விக்கினேசரனையும் இந்த மனிதர் அறிவில்லாமல் வணங்குகிறதெப்படியென்றால் விக்கினேசரன் அழக்கிலே பிறந்தபடியினாலே அவனையுண்டாக்கிக் கும் பிடுகிறது அழக்கிலேதானே. அது எந்த அழக்கென்றால் மாட்டினுடைய சாண்தான். அவனை உச்சமையத்தார் வைத்து வணங்குகிற ஸ்தலம் இரண்டுக்கு வற இடமாகிற மூலாதாரமாகிற எச்சவாயிலே தானே இப்படிக்கொத்த விக்கினேசரனை முதல் வணங்கி மற்றத் தேவர்களையும் சீவனையும் வணங்க வேண்டுமா? அப்படியில்லாவிட்டால் வணங்கக்கூடாதாம். இப்படிப்பட்ட புத்தியில்லாத மிருகத்தின் தலையுள்ளவனையும் மாட்டின் நரகவையும் வணங்காமற் பிள்ளெருதரையும் வணங்கலாகாதென்று மகா கெட்டி, பத்திரமாய்ப் பசாசு புத்தியினமன்றார்களுக்கு இவ்விதமான சொக்குப்போடி தூவி விட்டு அவர்கள் புத்தியையும் அறிவையும் கெடுத்துக் குருடாக்கிப்போட்டது மகா திஷ்டாந்தமாய்க் காண்பித்திருக்கிறதல்லவோ? சதுர்வேத சித்தாந்த அந்தசுரே, பின்னச் சீவனுவது பின்னயாராவது மேய்ததெய்வத்துக்குந் தவறாக இருப்பானென்றும் இங்கு கணவிலேயாவது நனைக்கக்கூடுமோ? மட்டில்லாவல்லபமகிமை பரிசுத்ததன்முள்ளதெய்வத்துக்கும் அவர்களுக்குமெவ்வளவே வித்தியாசமுண்டென்று தீருகிறதாயிருக்க, சீவன் சத்தி பின்னயாரையும் மெய்ததெய்வமென்று இவ்விதமாய்ப் புத்தியில்லாமையினால் எழுதிவைக்கின்ற எதுவும் பிரயோசனமாகாத். சருவத்தையுஞ் சீருட்டித்துத் தாங்கியாளுகிறவருமாய் தமக்கு நிகரும் கண்டிப்புள்ள சரீரில்லாத ஒருமாயிருக்கிற பராபரவஸ்துவைத் தொழுகிறதாய் பலன்தருமோவென்பீர்களாகில் அப்படிப்பட்டதமிழர்களுக்கு இந்தக் காரியங்களை உற்று விசாரிக்கிற

விசேஷித்த அறிவு வேண்டாதாவென்றிருக்க நாங்கள் வேதத்திற்கையாக்கியோரும், மேற்படி

சீவனுடைய இரண்டாம் குமாரன் சுப்பிரமணியன் இவன் யுத்ததேவன் இவன் பேர்களாவன், முருகன் அரண்மகன், அறுமீன் காதலன், அறுமுகன், ஆசான், ஆண்டலக்கோடியோன், கங்கைமேந்தன், கடம்பன், கந்தன், கலையுணர் புலவன், காங்கேயன், கார்த்திகேயன், குகன், குமகன், குறிஞ்சீவேந்தன், துன்றறிந்தோன், கவுரிநந்தன், சண்முகன், சரவணபவன், சீலம்பன், சுப்பிரமணியன், சுரேசன், சூரப்பகைவன், செட்டி, செவ்வேன், சேந்தன், சேய், சேவற்கொடியோன், தாருகச்செற்றோன், தாருகாரி தெய்வயானைகார்தன், தேவசேனாபதி, பாவரி, மஞ்ஞையூர்தி, மாயோன்மருகன், முருகு, வரைபுகவெறிந்தோன், வள்ளிமணுளன், வாக்லேயன், விசாகன், வேலன், வேலிறைவன், வேள். இவன்விக்கிரகம் ஆறுதலையுடையன்னரண்கையுடைய எம்ஞ்சுந்நிரமாணது. இவனுடைய இரண்டுமனைவிகளையும் இவனுக்கிருபக்கத்திலும் வைத்துக் கும்பிடுகிறார்கள்.

சூரபதமன் என்னும் இராட்சதனை அழிக்கும்படிக்குச் சீவன் சுப்பிரமணியனைத் தன் நெற்றியின்கண்ணிலிருந்து பிறப்பித்தான். சுப்பிரமணியன் அந்த இராட்சதனோடு பத்தாநாளாய் யுத்தம்பண்ணியும் அவனைச் செயிக்கக்கூடாமற் போனபோது வேலாயுதத்தையெடுத்து அவனையிரண்டாக வெட்டி அத்தண்டங்கிலொன்றை மயிலாகவும் ஒன்றைச் சேவலாகவும் மாற்றி மயிலைத் தனக்கு வாகனமாகவும் சேவலைத் தனக்குக் கொடியாகவுமாக்கிக்கொண்டான். இவனுக்குத் தேவயானை, வள்ளியேன் பவர்கள் மனைவிகள். இவனும் இவன் அண்ணன் பின்னயாரைஞ் சீவனிடத்திற் கயிலாசத்திலிருக்கிறார்களாம். இவனுடைய பிரஸ்தான ஸ்தலங்களாவன, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலவாய், திருவாவணை, திருநெல்வேலி, திருத்தணி, திருச்செந்தூர், சோலாமலை, பழனி, கதிர்காமம் முதலியவைகளே.

சீவனுடைய முன்னுவது குமாரன் வயிரவன் அல்லது நாய். இவனுக்கு வாகனம் அந்த நாய். இவனுடைய பேர்களாவன, வயிரவன், ஆபதோத்தாரணன், ஆரியையதநயன், சுகுரு குதிரையாரி, காரி, குதிரையாரி, குமரன், கேத்திரபாலன், சித்தன், ஞானியூர்தி, தண்டாயுதன், பச்சைச்சடையன், பவளநெடுங்குஞ்சியோன், பின்ன, முத்தமிழ்க்குரியோன், முத்தவவேலோன், முத்தன், மூர்த்திகன், வருகன், வித்தகன், தேவர்களுடைய அகந்தையையும் பிரமாவின்னுடைய அகந்தையையும் அடக்கும்படி சீவன் வயிரவனைத் தன் சுவாசத்திலிருந்து பிறப்பித்தானும். இவன் பிரமாவின்னுடைய தலைகளிலொன்றைக் கிளரீப்போட்டான். இவனுலகத்தை அழிக்க வருவானென்று சீவபத்தர் சொல்லி இவனுக்குப் பவியிட்டுக்கொண்டுவருகிறார்கள்.

சீவனுடைய நான்காம் குமாரன் வீரபத்திரன். இவனுடைய பெயர்களாவன, வீரபத்திரன், அழற்கண்வந்தோன், உக்கிரன், உமைமகன், ஜங்கரக்கோயோன், துரோதன், சிங்கத்தோலுடையோன், சிம்புளானோன், சிறுவித் மகஞ் சிதைத்தோன், சுடர்வழியோன், செக்கர்வானிறத்தோன், தக்கன்மகஞ் சிதைத்தோன், பத்திரைகேள்வன், யானைமுகர்க்கோயோன், வெஞ்சீவல்செல்வன். தக்கன் யாகஞ்செய்தபோது அவனுடைய யாகத்தையழிக்கும்படியாய் ஈசுபரன் தனது குமாரர்களாகிய விக்கினேசரனையும், சுப்பிரமணியனையும், வயிரவனையுமொவ்வொருத்தராக அனுப்பினான். அப்படியே முதலாவது விக்கினேசரன் போனான். இவன் வருகிறதை இவன் பாட்டனாகிய தக்கன் கேட்டு இவன் போசனப் பிரயாணபடியினாலே பல வித போசனங்களால் இவனுக்குச் சந்தோஷம்வரும்படியாகச் செய்தான். இவன் தான் போன வேலையையும் மற்றது சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். இரண்டாவது சுப்பிரமணியன் போனான். இவனைத் தாசிகளாலே தடைசெய்தான். முன்னுவது வயிரவன் போனான். இவனைப் பலிகளினாலே தடைசெய்தான். இவர்கள் மீண்டு வராதபடியால், ஈசுபரனுக்குக் கோபமுண்டாகி முகத்திலே வேர்வையுண்டானபோது அந்த வேர்வையை வழித்தெறிந்ததினால் அதிலே வீரபத்திரனுண்டாகித் தக்கனுடைய யாகத்தை அழிக்கும்படியாய்த் தகப்பனாகிய ஈசுபரன் சொற்படிக்குப் போய்த் தக்கனை அடித்து விறுமதேவரின் தலையிலே குட்டி சரசுபதி முதலியவர்களினது மூக்குமூலையிந்து சந்திரனை நில்லத்தோடே தேய்த்து ஆதித்தன் பல்லலக்கொட்

டி ஏமன் தலையை வெட்டி குயிலுருவாய் ஓடும் இந்திரனைக்கொன்று அக்கினி தேவனின் ஏழுநாவையுமரிந்து அவன் பாரியாகிய சுவாகாதேவியின்நாசியை வெட்டி தக்கன் தலையை யுறுத்து இப்படியாய் அழித்துவருகையில் இவனுடனே விஷணுவானவர் எதிர்த்துப்போர்செய்ய, அவன் கெறுவத்தையும் அடக்கினென்றும் பலபல கட்டுக்கதைகளை உங்கள் புராணகாவியங்களிலே கட்டிவைத்து அவைகளை நம்பி வரும் சதுர்வேதசித்தாந்த அந்தணரே, இப்படிப்பட்ட துற்கருமங்களைச் செய்யும் இவர்களைத் தேவர்களென்று நம்புதல் நமது யுத்திக்குத் தகுந்தவைகளல்லவென்பதை யாவருக்குத் துலாம்பரமாய் விளங்கும்.

சும். காண்டம்—ஞம். பிரீவு.

இந்துக்களுடைய சம்மந்தங்களைக் குறித்து இதுவரைக்கும் ஒருவருந் தோதுப்பாய்த் தமிழ்ப் பாஷையிலெடுத்து அதிகமாய் யாவருமறியக் காண்பியாதபடியினாலே அதனைக் குறித்து சீவல்சேஷங்களை இந்தப் புத்தகத்திலெடுத்தெழுதவேண்டியதாயிற்று. அது பிரமாவும் விஷணுவும் சீவனுடைய அடிமுடியைத் தேடிப் போய்ப் பார்த்துங் காணக்கூடாமல்ப் போய்யாகக் கண்டனென்று சொன்னதினாலே இப்போது அப் பிரமாவுக்கு ஆவையுங் சட்டாமலும் பூசை முதலானவைகளைச் செய்யாமலுமிருக்கிறதையும் அவனுடைய துற்குண இலட்சணங்களையும் குறித்துச் சொல்வியது.

இந்துக்களுடைய மதக்கோட்பாடுகளை விபரமாய் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவற்றை மூன்று விஷயங்களாகக்கிரமங்கிரமமாய் ஒவ்வொன்றை விஸ்தரித்தெழுத்கின்றேன்—அவையாவன, முதலாவது, தேவர்களின் சரித்திரம்.—இரண்டாவது, நான்து தேவம், ஆறு சாஸ்திரம், பத்தினெட்டுப் புராணங்களாகிய இவைகளின் வரலாறு.—மூன்றாவது, இந்துக்களுடைய சமயக்கோட்பாடு.

முதலாவது, தேவர்கள். இந்துக்களுக்கு முப்பத்தாறு கோடி தேவர்களுண்டு. அவர்களில் மும்மூர்த்திகள் பிரதானமானவர்கள். இவர்களைக் கட்டவுளரென்று சொல்லுகிறதமுண்டு. பிரமா, விஷணு, உரீத்திரன், மகேசரன், சதாசீவன், இவர்களைஞ்சுபேரையும் பஞ்சசுரத்தாக்களென்று சொல்லுவருகிறார்கள்.

பிரமா சிருஷ்டிக்கும் வேதத்துக்குங் கர்த்தா. இப்பிரமாவுக்குண்டான பேர்களாவன, அந்தணன், அன்னையூர்தி, இரணியகருப்போன், இறை, எண்கணன், ஒத்திமுயார்த்தோன், கமலபோயன், கம், குரவன், தமஸீயன், தாதா, திசைமுகன், நான் முகன், பகவன், பங்கயன், பரமேட்டி, பாரதிகொழுநன், பிதாமகன், போதன், மண்போதுத்தந்தை, மலரோன், மாலுந்திவந்தோன், மான்மகன், வரன், வான்கேள்வன், விதாதா, விதி, விரிஞன், வேதா. இந்தப் பிரமாவுக்கு மனைவி சரசுவதி. ஆயுதம், பாசம். கொடி, மறை. வாகனம், அன்னம். ஆயுஷ்யம், கற்பம். ஆசனம், தாமரை மலர். பிரமாவை நாலுமுகமும் நாலு புயமுமுள்ளவெண்ணுடையத் தரிக்கப்பட்ட பொன்னிறமான புருஷருபமாய்ச் செய்துவைக்கிறார்கள். இந்தப்பிரமா ஒருகையில் சாவாமைக்கடையாளமாகிய யசச்சுரத்தையும் ஒருகையில் வல்லமைக்கடையாளமாகிய அக்கினியையும், மற்ற இரண்டுக்கையில் வேதத்தையும் பிடித்துக்கொண்டுநிற்கிறான். பிரமா சீவனிடத்திற் போய்சொன்னதினித்தந்தன் குக்குக் கிடைத்த சாபத்தினால் அவனுக்குக் கோவிலும் பூசையுமில்லை. பிராமணர்மாதிரிங் காவலிலே அவனைநோக்கிச் செபித்துவருகிறார்கள். பிரமாவுக்கு ஆதீயிலே ஐந்து தலைகளுடையிருந்தது. அதிலொருதலையை அவன்செய்த துன்மாரக்கத்துக்காகப் பரமசீவன் அழித்ததை நாலுவிதமாகவும் இன்னமுற் சொல்லுவருகிறார்கள். அவையாவன—முதலாவது, சீவனுடைய பெண்காதியின் காலிற் பெருவிரலைக்கண்டு பிரமா இச்சித்தந்தற்காகச் சீவன் அப்பிரமாவின் தலையிலொன்றைக் கிளரீப்போட்டானென்றும்—இரண்டாவது, சீவனுக்கும் பிரமாவுக்கும் ஐந்து தலைகளிருந்தபடியினாலே பார்பதிகுக்குறிப்புத்தொரியாததினால் சீவன் கிளரீப்போட்டானென்றும்—மூன்றாவது, பிரமாவானவன் தன் மகளாகிய உளர்வசியோடு முறைகேடுசெய்ததற்காகச் சீவன் வெட்டிப்போட்டானென்றும்—நாலாவது, பிரமாவானவன் சீவணப்பார்த்து உன்னை நான் உண்டாக்கினென்றென்று சொன்னபடியால் சீவன் வெட்டிப்போட்டானென்றுத் சொல்லுவதே. அந்ததலையைப்பெற்றுக்கொள்ள இன்னும் தபசுபண்ணுகிறான்.

ஜயாவே,

சீர்ச்சுமிசீயோன்சங்கம்.—இந்தச் சங்கத்தில்ஜம்பதாம் வருஷமாகிய யூபிலி என்ற வருஷத்தின் திருநாளைக் கொண்டாடுதலுப்பற்றியது என்ற முகவுரையுடனே ஒரு சிறு புத்தகத்தை வாசித்து அதன்பொருளைச் சிந்தித்து இதின் அவயடக்கத்தைச் சிறப்புப்பொருந்திய கீதம் ஒன்றுசெய்தால் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோகமாகுமென்றும் பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெரும்பாலும் தீரட்டி ஊட்டுவார்களென்றுங் கருத்தித் தங்களிடம் மான் தாழ்மையோடே கேட்டுக்கொள்ளுகிறது யாதெனில், இதன் கீழ்க் காணப்படுங் கீதத்தைத் தங்கள் மேன்மைபொருந்திய பத்திரத்தில் பிரசுரஞ்செய்யும் படி தாழ்மையுடனே மன்றாடி நிற்கி, தாழ்மை ஊழியன், கிறிஸ்து தாசன்.

க. சீர்ச்சுமிசீயோன் சங்கமே

தோன்றி யாண்டிதைம்பதே

சந்தோஷமாதுவோம்

ஆ, இது சந்தோஷம்

சந்தோஷம் சந்தோஷம்

இங்கதைச் சிந்திக்கையில், &c.

உ. எங்கள் வேத சங்கத்தார்,

செய்த யாவும் தேவனுர்

பலிக்கச்செய்தனர்

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

ஈ. தென் கடலின் தீவின்ல்

உள்ளிருக்கும் பேதைகள்

நற்சீரடைந்தனர்

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

ச. கிரேக்கர் சீனர் காப்பரும்

இலங்கை யிந்து தேசரும்

கண்டார் நற்றிபமே

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

ரு. தாண்டிப்பேயின் கையிலே

பட்டசிறை மீட்டினா

பெற்றே மகிழ்கிறார்

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

கா. கேடுசெய்த தீவினைக்

கிறிஸ்து தாழ்த்தி மாந்தரை

உயர்த்தவே வந்தனர்

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

எ. எத்திசையின்னுமே

ரட்சகருக்கு வாழ்த்துதல்

உண்டாதுகின்றது

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

அ. கூடி நாமும் பாடவும்

மா மகிழ் கொண்டாடவும்

கர்த்தாவைப் போற்றியே

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

கா. எங்கள் வேதச் சங்கமே

தேவ மேன்மைக்காகவே

என்றென்றும் வாழ்கவே

ஆ, இது சந்தோஷம், &c.

ய. யேசு திரித்துவ தேவனே

பூதலந்தகாரமே

முற்று மகற்றுமேன்

ஆ, இது சந்தோஷம்

சந்தோஷம் சந்தோஷம்

ஆ, எங்குச் சந்தோஷம்

மாந்தரியாகுஞ் சீர்ப்படிவல்.

யாழ்ப்பாணம், சுண்டிக்குறி இப்படிக்கு,

நவம்பர் மீ. சந். தேதி. கி. தாசன்.

தேவாரம்.

வஞ்சகப்புலத்தரென்ன வழிமறித்தாசாபாசம்

விஞ்சவேயெறிந்துகழ வேதவையகத்தோனாகித்

தஞ்சமில்லாநாயேன் சஞ்சலத் தவலமேற்கொண்

டேன்

அஞ்சலென்றின்றொளர்க்கியாண்டருள் யேசுநாதா.

கீர்த்தனவிராகம்--கலியாணி.

தேடித்தேடித்தீர்வாயே-அடைவாயே

மனமேன்முத்தி-தேடித்தேடித்தீர்வாயே.

அநுபல்லவி.

ஒடிப்பந்துலந்தாடித்திகையாதே-யுச்சிதயேசெ

ன்னிரட்சகனையென-நாடிக் கூடியாதம்ஞானிப்பெ

யர்கொண்டு-நாட்டமுடன்மாய வாட்டந்தன விண்

டு-தேடித்தேடி.

சரணங்கள்.

காயமிதுநிலயாதே-சலியாதே-யழியாதே-தீயகன்

ம்புரியாதே-யிதுபோதே-தவறுதே-நாயும்பெயும்போ

லுவினடிகுரியாதே-நாசரேயம்பதே-மலையெமெபதா

யன்பரப்பிரமருபனிபேசு-நாதன்சலிசேடபோதாப்

பிரமேயன-தேடித்.

சேரும் தீரிலோகநீதன்-அருள்வேதன்-குணத்தின் சாரமவர்க்கணுகலன் மனுசுலன்-பரபாலன்-காருங்கருங்கடனும்பெரும்பு-சேருஞ்சராசரம்-யாவும் வகுத்துவிண்-ஊருந்தோழ மரியாவின்வயிணவதாரம்புரிந்தலிம்மான்வேலவனநீதம்-தேடித்.

ஆங்கார கோபங்கொள்ளாதே-தள்ளாதே-யுண்மைமெள்ளாதே-தீங்கிலவாவாற்பாழே-யிந்தநாளே பத்திகேளே-மூங்கையரானமட்டாம்பிரத்தேவர்கண்மோசஞ் செல்லாய்-சருவேசன் சத்தன்-யிங்கென்பவங்கவாவாந்துவரேகரை யீடேறவேணுமென்-ருவலந்தாரிணை.-தேடித்.

இன்னும் வரும்.

உதயதாரகை.

சூயாசயவ்ரு கார்த்தி. மாதம். உரு, தேதி.

சரசக்காரணுக்குச் சொன்ன உத்தரம்.

வங்காளத்துப் பாதிர்யாரோருவர்க்குத்தாவிலே பிரசங்கம்பண்ணினபோழுது, பெருமைக்காரப் பிரபு ஒருவன் அந்தவழியாய்ப்போய்பாதிர்யாரைப்பிரகாசமாய்ப் பார்த்துச் சொன்னதென்னவெனில்—“பாதிர்களாகிய நீங்களோவென்றால் தேவாலயங்கள் லேயும் வீதிகளிலேயும் நீன்றுகொண்டு செபம்பண்ணவரும்பட்ச் கிறிஸ்துநாதரால் அட்டப்பட்டவஞ்சகராகிய வேதபாரகர் பரிசேயருக்குச் சமானமாய் இருக்கிறீர்கள்,” என்றான். அப்பொழுது பாதிர்யார் பிரபுவைப்பார்த்து, “ஆம், சீனேக்கனே, வேதபாரகர் பரிசேயரோ சனங்களார் புகழ்ச்சியடைந்தார்கள். நாங்களோ இகழ்ச்சியடைகிறோம். இதே பிரதான வித்தியாசமென்றார்.”

இரண்டுவார்த்தைகள் என்னவோ மெற்கொள்ளுகின்றன.—சற்றே வநியவனுயிருந்த ஒரு உபாத்தியாசரைப் பாதிர்யாரோருவா பார்த்து “நீர் அதிகக் கொடுக்கக்கூடுமென்று நான் நினைக்கவில்லை” என்றார். அதற்கு உபாத்தி சொன்னது “இரண்டு வார்த்தைகள் என்னவோ மெற்கொள்ளுகின்றன.” அவைகளிலொன்றென்னவெனில், “நீங்கள் கிறிஸ்துநாதரையே விவையேற்பெற்ற உத்தரத்தினால் மீட்கப்பட்டவர்கள்.” மற்றதென்னவெனில், “ஒருவன் உலகமுழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டுத் தன்னுத்தமாவை இழந்துபோனால் அவனுக்குவரும் இலாபமென்ன! ஆத்தமாவோ விவையேற்பெற்றது. பராபரனெங்களுக்குப் பேரியகாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். நான் தெண்டிக்கவேண்டும்” என்பவைகளே.

கொழும்பு.

மந்திராலோசனைச்சங்கம்.

இந்த மாசம் ஆரூர் தேதி கூடின ஆலோசனைச் சங்கத்தில் தீர்க்கும்படி எடுத்துக்கொண்ட பற்பல காரியங்களுள், புத்தசமயக் குருமாரைத் தவிர மற்றுஞ் சகலரும் தெருவூழியஞ்செய்யவேண்டியதென்ற கட்டணப்பிரமாணத்தைப் பற்றித் தீர்மானம்பண்ணுகையில் ஆலோசனைச் சங்கத்திலொரு தர்க்கம் உண்டாயிற்று. என்னவெனில், கிறிஸ்துமாரக்கக் குருமாரும் இக்கட்டணாநிருபத்துக்குக் கீழ்ப்படியில் அது இவ்வூவர்களுடைய பார்வைக்கு மெத்த இகழ்ச்சியாயிருப்பதால், புத்தசமயக் குருமாரைப் போல இவர்களுடைய இக்கட்டணக்கு விலக்கி வைப்பது நியாயமல்லவோவென்ற கேள்விக்குத் தேசாதிபதியவர்கள் சொன்னதென்னவெனில்,

புத்தசமயக்குருமார் எவரென்கிலும், பொருளிட்டவும் வேலைசெய்யவும்படாதென்றோரு நீபந்தன அவர்கள் மார்க்கத்திற் கண்டிருக்கிறபடியால் ஊழியஞ் செய்யுங்கள் அல்லது பணங் கொடுங்களென்று அவர்களைக் கட்டாயப்பண்ணுவது முறையும்ல்ல அவர்கள் கீழ்ப்படிந்தது பலதெவமல்ல. அப்படிக்கீழ்ப்படிக்கிலும் அது சனங்களுடைய பார்வைக்குமெத்த இகழ்ச்சியாகவெயிருக்கும். ஆகையால் புத்தசமயக் குருமாரையும் கிறிஸ்துமாரக்கக் குருமாரையுஞ் சரிக்கட்டிப்பேசுவது நியாயமல்ல. சனங்களுடைய உபயோகத்தின்பொருட்டுக் கோவாரணமேந்தார் நியாயப்பிரமாணங்களை உண்டாக்குகிறதேயல்லாமல் தங்கள் நன்மைக்காக அல்லது வரவுக்காக யாதொன்றையும் உண்டாக்கவில்லையென்று சகலருந் தீட்டமாய் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டியது.

கண்டுகாட்டில் இச்செலவுண்டான கலம்பகத்தினிமித்தம் நாய்கவப்பற்றிய கட்டணங்கடும் இப்பொழுது அழிக்கப்பட்டதென்று சனங்கள் மோசமாய் விளங்கியிருக்கக்கூடும். கோவாரணமேந்தார் அ

தற்கேயொருபொழுதிலும் இடங்கொடுக்கமாட்டார்கள். நாயொன்றுக்கொவ்வொரு சிலிங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று முன்னே கட்டவையுண்டானனோக்கமென்னவெனில், நாய்கள் வரவர அதிகப்படுவதால் அவைகள் சனங்களுக்கு மிகவுஞ் சோலிசெய்வதினாலும், நாய்களை அடித்துக் கொல்லவேண்டுமென்று இடைக்கிடையே கட்டவாவைத்து நாய்களைக்கொல்லும் வழக்கை அழிப்பதினுலுமேயன்றி மற்றும்படி அதையிட்டுக் கோவாரணமேந்தார் யாதொரு பணவரவு பண்ணிக்கொள்ளும் நோக்கமாய் அந்தக்கட்டணாவைத்தடுத்தென்று வீணாய் விளங்கிக்கொள்ளக் கூடாது. ஆகையால் போனவருடத்தில் நீருபித்த நாய்க்கட்டண அழிக்கும்படி தீர்மானமாயிற்று.

கீட்டங்கி அல்லது கடைகளுக்கு ஆயம்போடுவதைப்பற்றிய கட்டணயார் கோவாரணமேந்துக்குத்கமான பணவருமானமில்லாததினால் அக்கட்டணயும் அழிக்கப்பட்டது. இந்தக்கட்டணயை அழிக்கவேண்டுமென்று சிறிது துரைமார் விண்ணப்பத்திரமேழியனுப்பியும் எண்ணக்கண்டும் பேசினவேனாயில், ஊர்க்குழப்படி நடந்ததினால் நான் அவர்கள் கேள்விப்படி செய்ய மனமில்லாமலிருந்தேன். ஆனாலும்பொழுது ஊரெங்குஞ் சமாதானம்பெருக் ஊர்ப்புரளி நீன்றுபோனதால், கீட்டங்கி கட்டணயை அழிக்கத் தீர்மானம்பண்ணினேன்.

துவக்குக்கட்டணை—துவக்குமுதலிய போராயுதங்களை வைத்திருப்பவர்கள் சகலரும் அவர்களைச் சேர்ந்த கச்சேரியில் உத்தரவுச்சீட்டுப்பெறவேண்டுமென்றும் வருடத்திற்கொருக்கால் அச்சீட்டைப் புதுப்பிக்க வேண்டுமென்றக்கட்டண இப்போ சற்றே வேடுகுருவிதமாய் மாற்றப்பட்டது. எப்படிமேனில் ஒரு துவக்குக்கு ஒருமுறைபெற்ற உத்தரவுச்சீட்டுப்போதுமென்றும், அத்தை மறுபெருக்கு விற்கல், வாங்கிவான் தன்பெருக்குப் புத்தார் ஒரு உத்தரவுச்சீட்டுப்பெறவேண்டுமென்றும் தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது.

சிறிது கட்டணகளை முற்றும் அழிக்கவும் சிறிது கட்டணகளை மாற்றவும் எனக்குச் சீமையிலிருந்து கட்டண கிடைத்ததென்று நீங்கள் விளங்காமற் பேசக்கூடும். அப்படி யாதாமொருகட்டண எனக்கு வருகில். அவற்றையெழுத்து நீங்களாயும்படி பிரசித்தப்படுத்துதலையால்லாமல்மற்றும்படி நீங்கள் அறியாதபடி நாளுன்றையும் மறைத்து வைக்கிறதேயில்லை. நியாயத்தோடே எனக்கு எழுதிக்கொடுக்கும் விண்ணப்பத்திரங்களை நான் வாங்கிக் கவனமாய் வாசிக்கவும் ஏற்றமறுமொழிசொல்லவும் நான் எப்பொழுதும் தயாராயிருக்கிறேனென்று நீங்கள் சகலருமறிந்துகொள்வீர்களாக.

மதுரை.

மதுரைச் சில்லாவைச் சேர்ந்த திருமங்கலத்தில் முன்றுபெரும், தீண்டிக்கல்லில் மூன்றுபெரும், மதுரையிலொருவனும், அந்தந்த இடங்களில்லதாபிக்கப்பட்ட சபைகளிற் சேர்ந்து நற்கருணையனுபவித்தார்களென்று அவ்விடங்களிலிருந்துவந்த காகிதத்திற்றொரியவந்தது.

வங்காளம்.

வங்காளத்திலிச்செலவு சடும்புயலடித்ததினால் அநேக கப்பல்களுக்குப் பாய்மரத் தெறித்ததமன்றி, சிறிது கப்பல்கள் முற்றும்ச் சேதம்போய்விட்டன. அதினால் உண்டான கட்டமெவ்வளவென்று இன்னமும் பூரணமாயறியவில்லை. இந்தமாதம் மூன்றாந்தேதியளவில் மதுரையிலே ஒரு கதையுண்டாயிற்று எப்படியெனில், இரண்டு இங்கிலீசுகாரரும் இருநூற்றைம்பது பேரவையுக்குக் கூலிக்காரரும் ஒரு தோளையிலேறிப் பாய்வலித்துக்கொண்டு இலங்கைத்தீவைச் சேர்ந்த கண்டிக்குப் போகையில், கடலிலே கடுமியுலுண்டானதினால், சேற்றுகிலத்தில் அமிழ்ந்திப்போனார்களென்றுதான். இதுசெய்த போய்யோமெய்யோவென்று நிச்சயமாய்த் தெரியவராத ஆனாலும் இது போய்யாயிருக்குமையானால் அதைவிடச் சந்தோஷமீராதது.

பிரசித்தம்.

அமெரிக்காவிலே தமிழில் அச்சடிக்கப்பட்ட படங்கள் இச்செலவு யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தன. அவையாவன, உலகப்படம், யாழ்ப்பாணம், இலங்கை, இந்தியா, ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஏரோப்பை, வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா; மேலும் பழையோ பாடு, புதியோ பாடுகளிற் சொல்லப்பட்ட தேசங்களைக் காட்டும் வேறுமீரண்டு படங்களும் அவற்றுடன் சேர்ந்திருக்கின்றன.

வன்னம்வையாத படங்களின் பிரதியொன்றுக்கு விலை, உ. சிலி. கா. பேனீஸ்.

வன்னம்வைத்த படங்களுக்கு, கா. சிலி. பிரியமானவர்கள் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்தில் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

MORNING STAR.

Jaffna, November 23d, 1848.

LEGISLATIVE COUNCIL

Recommendation of His Excellency to withdraw the Dog and Shop tax and to make the Gun Tax a single tax instead of an annual one.

At the meeting held on the 6th inst. an animated debate took place in the Legislative Council on the proposition to extend the operation of the Road Ordinance "to the maintenance of public Tanks and other means of irrigation." The opposition was not made to the general object of the amendment, which all admitted to be of great importance—but to the incorporation in the same Ordinance of objects which partook, the one of a general and public character—the other more of a private and local one. The amendment was however carried by a vote of 9 to 6.—Some discussion also took place on the proposal to exempt Buddhist priests from assessment on the ground that they were bound to poverty. It was contended that Christian Ministers would be disparaged in native estimation by being placed on a less favorable footing in respect to the Ordinance than the priests of Buddha. On this question His Excellency is reported to have said:

He wished it most distinctly to be understood that this clause was not founded on any religious consideration, nor could he see how in any way it could be argued that it was giving any supremacy to the Buddhist religion. We are by treaty bound to protect them in the free exercise of their religion, and after very mature consideration, it does undoubtedly appear that the vow of the Buddhist priests, does not permit them to possess money or to labor, and therefore in compelling them to labor or pay we are asking them to do that which without a violation of their oath, they are unable to obey and which, if they did, would injure them in the eyes of the people. His Excellency hardly thought the Government would be justified in using compulsion.

This objection did not in his Excellency's opinion apply to the Christian Ministers, and moreover he could not but feel that this amendment if carried would bring the Christian Ministers down to the same level with the Buddhist priests, which for his own part he could not consent to be a party to.

The clause as it stood was simply one of toleration and which His Excellency was sure would be so felt by the mass of the Christian Community.

The Road Ordinance has been so amended as to bring it into operation immediately on its being proclaimed. His Excellency in putting this amendment took occasion to explain the views and intentions of Government with regard to some of the late Taxing Ordinances, in terms which cannot fail to interest and please our readers.

His Excellency, before putting the amendment said: that he readily gave his assent to it, because it would have the effect of allowing the ordinance to be brought immediately into efficient operation, for which he was himself most anxious.

He was so convinced of the benefits which would result from its operation, that he was anxious to give every support in his power to the carrying out of its provisions as speedily and as vigorously as possible, all classes of the inhabitants would be benefitted by it.

He would also take this opportunity of making a few observations upon the policy of his Government with regard to some other ordinances upon which misapprehension had prevailed.

It had been his anxious wish that the Government should do its duty towards all classes of the people with equity and forbearance, but charges had been raised and observations made upon some of the recent ordinances, which though in many respects erroneous, tended to place them in an unfavorable light. It was his earnest desire that in carrying out the measures which might be deemed expedient, they should be rendered as satisfactory as possible to the inhabitants.

He wished it to be borne in mind that whatever the measures of Government might be, they were designed not so much for the advantage of the Government itself, as for the good of the people generally; at the present moment, the tranquil state of the country and the peaceable disposition of the people, afforded a favorable opportunity for making such modifications in the ordinances, as would render them more easy in their operation, and more acceptable. The Government had conceded nothing whatever to clamour and violence.

He would first draw attention to the Dog Ordinance the object of which had been much misunderstood. It was never designed for purposes of revenue, but for abating what had become an intolerable nuisance, the amazing increase of dogs, and also for putting an end to those cruel scenes of Dog-killing which had previ-

ously taken place at intervals. But it had been found in a great degree ineffectual for the latter purpose; and upon the whole he thought it might be as well not to continue its operation. He should therefore have to propose to the Council to repeal the Act of last year, and not to proceed further with the amended ordinance already before them.

Next with regard to the so called Shop Tax, it appeared to him that as a matter of revenue, its amount would be inconsiderable, and he was aware that representations had been made against it, to which he was disposed to give due consideration.

He had not forgotten that a respectable deputation had waited upon him upon this subject; and he had declined to yield to representations at that time, because they appeared to have been brought forward under the influence of popular excitement and tumult.

But he thought that the time was now come, when he might properly recommend to the Council that the Ordinance in question should be repealed.

There was another Ordinance also, the Gun or Fire-arm Ordinance, which he thought might now be advantageously modified. He believed no one would question the propriety of registering fire-arms, so as to know who were the possessors of weapons of this description in this country. But he should recommend to the Council that one registration should be deemed sufficient. The same amount of stamp duty might be continued on the single registration as was at present required, but the registration once effected, it should be done with altogether, so far as regards the actual possessor.

It should not be continued as an annual charge. The provisions of the Ordinance might be modified so as to meet this object, and he trusted the Council would concur with him in thinking that the operation of it would be improved and rendered more acceptable by the amendment which he had suggested.

There was likewise another subject to which he would briefly allude, namely the steps to be taken for the settlement of the affairs relating to the Buddhist temple. The whole question was now undergoing the careful consideration of Government, and he hoped shortly to be able to propose to the Council a method by which some of its greatest difficulties might be overcome.

His Excellency remarked that he had taken this early opportunity of stating his views upon matters which would shortly be again brought under their notice, and he would only add, that it was his desire at all times, to attend to the wants and wishes of the people when properly represented to him. He trusted that every effort would be made to point out to the people the importance of the Road Ordinance for the general interest of the Colony and by impressing upon them the true object of its provisions, to facilitate its early and efficient operation in those parts of the Colony where its benefits will soon be most felt by all classes of the inhabitants.

At the meeting of the Assembly on the 8th inst. before proceeding to the order of the day, His Excellency further observed: "that he thought it right to make a few remarks in explanation of what fell from him at their last meeting, with respect to some of the Ordinances to which he had then alluded. He wished it to be understood that although the Government were prepared to repeal the recent Dog Ordinance because it had been found in a great degree to have been ineffectual for the object for which it was designed; still it would be necessary to keep down the increase of dogs as much as possible, and for that purpose to retain the power of killing them at stated periods, but without holding out the premium which had hitherto been given for their destruction and had led to the actual breeding of dogs for the sake of the reward to be obtained by killing them.

With respect to the Gun Ordinance it should be clearly understood that the Government were determined rigidly to enforce its provisions without the least delay, so far as regarded the single registration; and every new purchaser of Fire-arms or every new possessor of Fire-arms already registered, would, of course, be required to take out a fresh license for the new registration.

It was quite possible that the views of the Government might be misunderstood with regard to the causes which induced him to recommend to the Council the modifications before alluded to. It might probably be said out of doors, that he had been forced into these changes by orders from Home. But he desired to assure the Council that if he had received any such communications, he should have felt it his duty instantly to put the Council in possession of them. He was not disposed to use any unnecessary reserve. The question of these Ordinances had been brought fully under the consideration of the Executive Council, entirely on his own responsibility, and if he had received any new instructions whatever from the Secretary of State he should have regarded it as a positive duty to make them known.

But such was not the case; and indeed he was happy to be able to say, that on no occasion since he had been in the Island, had the Secretary of State shewn any inclination to act otherwise than in support of the recommendations made by the Council after mature deliberation.—He could have little doubt, therefore, that although the Ordinances as passed in the last Session

had received the entire approbation of the Secretary of State, any alterations which might be made concerning them would meet with his attention and approval.

For his own part, he was desirous to follow a straightforward course and to shew that he was at all times prepared to listen to reasonable representations properly made to him.

NECESSITY FOR SPIRITUAL TEACHERS.—There is the same demand for Spiritual Teachers that there is for any other Teachers—a demand lying in the actual state of the world. However wide and free the field of knowledge—and truly the world is full of invitations to thought and investigation,—still, men choose generally to engage in other pursuits; and then the few whose minds are imbued with a divine spirit of wisdom feel themselves constrained to become the Teachers of their fellows in the Sciences and Arts. Now, there are many things that they will do in the outset, simply to set forth the charms and value of these higher pursuits; and they think much is gained when they have won over the devout attention of their auditors and disciples. And being themselves more practised in this way, they will next lead on their disciples by persuasions, by the force of example, and by giving them tastes of knowledge in anticipation of their own study and researches. Now all this applies to Divine truth likewise; for although the Bible is plain and all sufficient of itself, still only the few are inclined to study it devoutly; and hence, these of necessity must become the guides and Teachers of the others, until that day of universal illumination come, when it shall be no longer necessary for every man to teach his neighbor, and every man his brother, saying, Know the Lord; for all shall know him from the least unto the greatest.—*Dr. Tappan.*

TO PARENTS.

Aim to fit your children for usefulness here. They have an important part to occupy as citizens of an earthly commonwealth, and need for their duties some knowledge, much patience, and self-denial, much humility, much obedience.—Their whole training must have a reference to these duties of their subsequent life. But besides this, they have to be fitted for usefulness as Christians; to fulfil a far more important part as members of the Church, than as members of a society relating only to the things of this world. And, even in the lowest classes, what a blessing are truly Christian servants, in whatever capacity they may serve; a maid servant, like Naaman's little maid, may be the greatest of blessings to her master; or a child brought up like Samuel may be the means of innumerable benefits to his country. All this materially depends on their being trained as Christians, and possessed from their earliest years with the sweet truths of Christ, that they are "blessed," that they may "be a blessing;" and have "freely received," that they may "freely give." In short, obey the plain direction "Train up a child in the way he should go;" and obtain thereby the full blessing promised, "when he is old he will not depart from it."

FAMILY DEVOTION.

Family prayer is a *privilege* as well as a *duty*. It has been truly remarked that "the aged and the young, the parent and the child, the master and the servant, on their knees before the God of heaven, and in the presence of each other, forgetting for awhile, the one his inferiority, the other his pre-eminence, and only remembering so much of their mutual relation to each other as may unite them more closely in supplication to their common Father—such a group, and such an occasion, must kindle zeal in the most languid bosom, and communicate warmth and spirit to the coldest heart." Like the chamber of the dying Christian, this scene is "privileged beyond the common walks of life." The Most High will not disdain to notice such a habitation: "I will dwell in them, and walk in them; and they shall be my people, and I will be their God." "Them that honor me, I will honor." And surely the children of such a family will not lose their portion of their hereditary blessing: "Their sons shall grow up as the young plants, and their daughters be as the polished corners of the temple."

THE END OF ALL THINGS IS AT HAND.—As thou walkest in the garden, dost thou observe the slow motion of the shadow upon a dial there? It passes over the hour-lines with an imperceptible progress, yet it will touch the last line of daylight shortly. So thy hours and moments move onward with a silent pace; but they will arrive with certainty at their last limit, how heedless soever thou art of their motion, and how thoughtless soever thou mayest be of the improvement of time, or the end of it.

HUMILITY.

Never be ashamed of thy birth, or thy parents, or thy trade, or thy present employment, for the meanness or poverty of any of them, and when there is an occasion to speak of them such an occasion as would invite you to speak of anything that pleases you, omit it not, but speak as readily and indifferently of thy meanness as of thy greatness. Primislaus, the first King of Bohemia, kept his country shoes always by him, to re-

member from whence he was raised; and Agathocles, by the furniture of his table, confessed, that from a potter, he was raised to be the King of Sicily.

A RABBINICAL TRADITION.

There is a Rabbinical Tradition related by Fabricius, that, when Noah planted the vine, Satan attended, and sacrificed a *Sheep*, a *Lion*, an *Ape*, and a *Sow*. These animals were to symbolise the gradations of e-briety. When a man begins to drink, he is meek and ignorant as the *Lamb*, then becomes bold as the *Lion*, his courage is soon transformed into the foolishness of the *Ape*, and at last he wallows in the mire like the *Sow*.—From Warton's *Gesta Romanorum*.

TWO WORDS OVERCOME ME.—"I do not think you can give more," said the missionary to a native teacher who was very poor.—"Two words overcome me," said the Teacher; "one is, ye are redeemed with the precious blood of Christ; the other is, 'what is a man profited if he shall gain the whole world and lose his own soul?' the soul is precious and God has done great things for us; I must try."

HOW A CHRISTIAN DIES.—A native Christian was dying. His wife sat weeping by him with her beautiful child at her side. He looked at her with much tenderness, and said; "Do not cry, Lucy; I am going to heaven. Oh! I am so happy; but God, our God will take care of you and our little boy; only keep close to him. Oh! Lucy, take care of our boy and bring him up for Jesus. Jesus makes me happy. If I had never heard of him and loved him I could not die so happy. Oh, Lucy, Lucy, never let our child worship idols; bring him up for Jesus."

A SCOFFER ANSWERED.—As one of the Missionaries in Bengal was preaching in a street in Calcutta, a proud baboo passing by, cast a contemptuous glance at him and said: "you Padres are exactly like those hypocrites, rebuked by Jesus Christ, who loved to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets." "Yes," my friend, replied the Missionary, but there is this important difference, they were praised by the people, but we are scoffed at and despised."

AFFAIRS OF THE NORTH WEST.—Rumour proclaimed that General Whish had given battle to the Sikhs, and defeated them with great slaughter; but authentic accounts give no confirmation to this report, but represent the forces as quiet, except that the English are gathering up and concentrating their forces preparatory to an overwhelming attack on the enemy when the time of battle comes. The Sikhs have captured 175,000 Rupees designed for the supply of the army.

HURRICANE IN THE BAY OF BENGAL.

A hurricane has been experienced in the Bay of Bengal, by which large numbers of ships have been dismantled, and some actually lost. The amount of loss is not actually known. It was rumoured at Madras about the 3d inst. that a dhony having on board two Englishmen and some 250 coolies on their way to the Kandy coffee plantations, had been swamped in a gale. We hope the rumour may prove unfounded.

MISSIONARY—Conversions of Natives.—We learn from private letters, that three persons have recently been received to the Church in Terumungalun by Rev. Mr. HERRICK; three to the Church in Dindigal by Rev. Mr. RENDALL, and one to the Church in Madras by Rev. Mr. MUZZY.

INTEMPERANCE IN CEYLON.—Dr. Elliott has addressed a letter to Earl Grey on the Arrack and Toddy taxes of Ceylon—charging on the Government—the principal cause of the vast increase of intemperance in the island, which he represents as having doubled within ten years. He urges that the prohibition to draw Toddy except by a permit—and the necessity of procuring it only at Taverns and then in a fermented state—increases the appetite for strong drinks—leads to the use of Arrack—to association with the vilest characters—to domestic misery and public broils—and of course to general moral deterioration.—We believe this subject as much as any other, in which the affairs of the island are concerned, demands His Lordship's attention, and we hope it may receive it.

POPE GREGORY'S AVERSION TO GAS.—When the Chairman of a company formed for lighting Rome with gas, waited on the late Pope to obtain the required permission, Gregory indignantly asked how he presumed to desire a thing so utterly subversive of religion? The astonished speculator humbly stated that he could not see the most remote connexion between religion and caburated hydrogen. "Yes, but there is, Sir," shouted the Pope, "my pious subjects are in the habit of vowing candles to be burned before the shrines of saints: the glimmering candles would soon be rendered ridiculous by the contrast of the glaring gas lights, and thus a custom so essential to everlasting salvation would fall into general contempt, if not total disuse." No reply could be made to this edifying argument and the speculator silently withdrew.

Bentley's Mag.

TO CORRESPONDENTS.

Received—"An earnest Enquirer," "P. T—a," and "Cander Veragatty;" also—"On evils of drunkenness." The object of "G—e" is superseded by the communication of "T. H." published in this Paper.

A MYSTERY CLEARED UP.

DEAR STAR,

The fellow is caught! The information given to your pages of our intention has rendered our watching ineffectual the last whole fortnight. But just on the day you commenced your revolution, about the dusk of the evening, there being the Honourable Messrs. Gospel-liberty and Godly-sincerity at watch, hiding themselves, each on one side of the gate, the personage entered the premises on tiptoe-steps; and on seizing him all the friends interested in the affair were assembled. Young Messrs. Boldness, Fortitude, Dareface Danger, &c. would have proceeded to some violence, out of a deep sense of injury and persecution they themselves and their friends suffered, had not the venerable fathers, Gospel-kindness and Godly forbearance interfered in the matter and brought it to a calmer investigation, which is as follows:

The Gentleman was conducted to a large Hall prepared for the occasion. It was blazing with the light of the Gospel, next to the regions of uncreated light, so that not a single spot or mark on any one in the Hall was undiscernible. He was, then, put in the middle of the room, clothed as he was in a flowing white garment which so closely imitated the robes of those in glory that many doubted whether he were not a being from on High; when this was removed his cloak became visible, which reached down to the middle of the legs, and on stripping it from him, behold his characteristic mark of behavior was impressed upon the back of the collar in large characters, which at first sight was believed by those who stood out (most of whom being his friends, who furnished him with lodging and accommodation) to be initials of the words *Jesus Hominum Salvator*, which they themselves are accustomed to wear on the collar of their surplices. But when father Forbearance held it out to their reading, they hung down their heads observing it to be *Hypocrisy*. This discovery increased the curiosity as well as the interest of the assembly to examine him more particularly. The next piece that drew their attention was a *belt* or girdle with the inscription—*Self-interest*. It is with this that he kept himself steady in all his fatiguing journeys from Station to Station. He also had a shirt or something more in the shape of an ancient *Tunic* which was marked *Disimulation* and the innermost piece, a pair of breeches, with the inscription *Deception*; of these two, he was not stripped as it was not agreeable to the wishes of sister Modesty and other females in the company.

Although we had proceeded so far in our examination, yet his name was not discovered. Some took him to be this and others that; but Mr. Fortitude, on approaching him, observed that his Turband finished after the Jewish taste, was let down to the eyebrows, and, suspecting something should be the matter, pushed it off his head with his wand, and behold!—again! to the terror and dismay of the whole company, his name was branded on his forehead—**SCANDAL!!!** At which the females covering their faces, retired into the next room. He was, then stripped of his shirt, at which his Hell-singed body emitted forth a hellish stench which was so disagreeable to all that stood out (not to omit the fact that this stench did not at all effect any one in the assembly,) that they cannot but go backward nine times the distance they were standing at first.

Then father Forbearance, the oldest man in the company, gave us a full account of this personage. He told us he was not out of guess of the name and character of this person when reports of his proceedings reached him, although he was not willing to give it out on a mere guess. He then continued—one of the spirits that fell from Heaven, on account of his bitter animosity to God and his holy proceedings, undertook a commission to the earth, to spoil all that is holy in the most imperceptible way and thereby to please his king the best. He first arrived in Arabia, and assuming the form of a human being, tried to put forth his views there; but the shrewd king of the Arabs soon discovered the motive of his proceedings and banished him from his dominions, with the ignominious name written upon his breeches, the only piece of vestment he then had on. He then procured a tunic to cover the inscription upon his inner piece with the flowing part of it, and crossing through Palestine he entered Egypt, where from he was likewise banished with the impression upon his tunic which the assembly have just read. Crossing then the Mediterranean he lighted in the empire of Turkey, where, before he had time enough to procure another cover, he was loaded with an additional name of infamy by the Sultan, (as a mark of notice to his subjects) on the then outmost piece of his vestment and was driven towards Japan: on his way there he was met by one of his companions in mischief, who *rued the dire misfortunes* that befel him but in order to encourage him in his undertaking, gave him a long cloak by which he was enabled to cover all his deformities under one piece, with which he entered Japan, where on trying to practise his wiles he was seized and brought before the Emperor, who, after examination, marked him with the inscription we see on the cloak, and (as his power was then limited, being dependent upon the Chinese Emperor) sent him over to China to be treated as he deserved. The Father of the Chinese empire branded him with his proper name on the forehead and imprisoned him for three years. But escaping from the prison he was determined to go to the West inasmuch as he could not have successfully tried his methods in the East in a rude age like the past; accordingly he took his journey back to Palestine, with a view to be possessed of some colour of religion, and agreeably to his wishes finding an *old Pharisee* on his road from Jerusalem to Jericho, he stripped him of his garb and fitting it upon himself entered the Western world. Ever since his entrance within it the followers of Christ have suffered very seriously. Those who suffered in Smithfield at the Paris massacre, and in the Irish cruelties, are not so numerous as those who suffered and still suffer in mind and conscience from the wiles of this infamous fellow. The father also regretted very much to remark that in some missionary expedition or other; the man had stolen into this beautiful island, the fabled paradise of the East, where were it not for his movements, the religion of Christ could be practised next to that in the true paradise.

He then ordered the man to be handed over to the watchers and dismissed the assembly, with an expression of thanks to all who were interested in the affair for the Gospel's sake. He also spoke a word or two to those who stood out, by way of warning them to be cautious in their duty. They all receded with a deep bow to the father and the rest of the assembly, of course not without a deep sense of shame and regret that they had been so long the dupes of his imposition.

The person is here described; to enumerate the injuries he

has done to the community of the Church of Christ would be too long here. Hoping, therefore, you will allow me a little space in another number of your paper.

I remain, your obedient servant,

T. H.

FOR SALE.

BOOKS FROM A MISSIONARY'S LIBRARY.

Apply at this Office

	PRICE, £	s.	d.
Works of Rev. John Newton, 2 vols. 8vo.	8		
Bishop Newton, on the Prophecies, 1 vol. 8vo.	4		
Works of Mrs. Hannah Moore, 2 vols. 8vo.	6		
Works of President Edwards, 10 vols. 8vo.	10		
Chalmers' works, 1 vol. 8vo.	4		
Henry's Exposition of the Bible, 6 vols. 8vo.	15		
Doddridges Family Expositor, 1 vol. 8vo.	5		
Barnes' Notes on Isaiah, 3 vol. 8vo.	12		
Robinson's Biblical Researches in Palestine, Mt. Sinai, and Arabia Petrea, 3 vols. 8vo.	15		
Mosheims' Ecc. History, 3 vols. 8vo.	9		
Stewart on Future Punishment, 1 vol. 12mo.	1		
Leland's Deistical writers, 2 vols. 8vo.	2		
Lesley's Method with Deists, 1 vol. 8vo.	1		
Potter's antiquities of Greece, 2 vols. 8vo.	8		
Adam's Roman Antiquities, 1 vol. 8vo.	2		
Bellamy's works, 3 vols. 8vo.	9		
Brown's Philosophy, 2 vols. 8vo.	7		
Bates on the Divine Attributes, 1 vol. 12mo.	2		
Journal of Tyerman and Bennet, 3 vols. 12mo.	4		
Krumacher's Elisha, 1 vol. 12mo.	2		
Stewart's visit to the South Seas, 2 vols. 12mo.	2		
Keith on fulfilled Prophecy, 1 vol. 12mo.	1		
Bishop Porteus' Evid. Christianity, 1 vol. 12mo.	6		
Wood's on Infant Baptism, 1 vol. 12mo.	6		
Hervey's Meditations, 2 vols. 12mo.	2		
Assembly's Digest, 1 vol. 12mo.	6		
Bigland's Letters on French Hist., 1 vol. 12mo.	6		
Boswell's Corsica, 1 vol. 8vo.	1		
Milton's Poems, 1 vol. 8vo.	6		
Bernott's Revolution in Portugal, 1 vol. 8vo.	9		
De Lolme's Constitution of England, 1 vol. 8vo.	2		
Davies' History of Ireland, 1 vol. 12mo.	6		
Nature Displayed, 6 vols. 8vo.	10		
Lectures on the Jews, 1 vol. 12mo.	2		
Themes and texts for the Pulpit, 1 vol. 12mo.	2		
Memoir of Rev. Pliny Fisk, 1 vol. 12mo.	1		
" of Mrs. Judson, 1 vol. 12mo.	1		
" of Henry Martyn, 1 vol. 12mo.	2		
History of the Jews, 1 vol. 12mo.	1		
The Guardian, 1 vol. 12mo.	9		
Travels through Spain, 1 vol. 12mo.	6		
Bernott's Revolution of Sweden, 1 vol. 8vo.	1		
Millott's Elements French history, 2 vols. 12mo. (1 vol. missing.)	6		
Henry Milner, by Mrs. Sherwood, 1 vol. 12mo.	2		
Abbott's Hoary Head, 1 vol. 18mo.	1		
Paragraph Bible, 1 vol. 18mo.	2		
Bogue on the divine authority of the New-Testament, 1 vol. 18mo.	1		
Boardman on original sin, 1 vol. 18mo.	9		
School Reader, 1 vol. 12mo.	1		
Watt's on the Mind, 1 vol. 18mo.	1		
Federal Calculator, 1 vol. 18mo.	9		
Key to Fed. Cal., 1 vol. 18mo.	9		
Enfield's Philosophy, 1 vol. 4to.	2		
Henry's Chemistry, 3 vols. 8vo.	4		
Hebrew Bible, 2 vols. 8vo.	4		
Gibb's Hebrew Lexicon, 1 vol. 8vo.	2		
History of Egypt by Russell, 1 vol. 18mo.	2		
Elements of Astronomy	6		
Second class Reader	1		
United States Arithmetic	1		
Common School Reader	1		
Recueil, (French) 1 vol. 12mo.	1		
Bretschneider Lexicon in Nov. Testamentatum, 2 vols. 8vo.	4		
Koppe Nov. Testamentatum Græce, 10 vols. 8vo. (1 & 2 vols. wanting.)	16		
Rosenmulleri Scholia, 5 vols. 8vo. (2d vol. wanting)	8		
Knappt Scripta Varii Argumenti, 1 vol. 8vo.	2		
Nov. Testamentatum Græce, 1 vol. 12mo.	2		
Calmet's Dictionary of the Holy Bible revised by Dr. Robinson, with large additions; illustrated by maps and Engravings Royal 8vo.	£1.		
Chamber's Dictionary of Literature Art and Science with Supplement 4 vols. folio	£1. 4.		

NOTICE.

I, Gasparulle Jacobs, of Jaffna, do hereby give notice of my intention six weeks hence to apply to the Honorable the Supreme Court of the Island of Ceylon to be admitted and enrolled a Proctor of the District Court of Trincomalie.

Jaffna, Nov. }
15, 1848. }

GAS. JACOBS.